

La vizaĝo de Ron fariĝis purpura; li aspektis kiel rafano kun forta sunbrulo.

“...pro la plej bone ludita ŝakludo, kiun Porkalo estas vidinta dum multaj jaroj, mi premias Oragrifan Domon je kvindek poentoj.”

Oragrifaj huraĵoj kvazaŭ levis la sorĉitan plafonon; la steloj supraj ŝajne tremis. Persi aŭdiĝis dirante al la aliaj prefektoj, “Mia frato, vi scias! Mia plej juna frato! Li preterpasis la egan ŝakpecaron de MakGongal!”

Finfine silentis denove.

“Due — al sinjorino Hermiona Granĝer... pro la aplomba uzo de logiko fronte al fajro, mi premias Oragrifan Domon je kvindek poentoj.”

Hermiona kaŝis sian vizaĝon en siaj brakoj; Hari ege suspektis, ke ŝi ekploris. Oragrifaj ĉie laŭ la tablo ekstazis — ili ĵus gajnis cent poentojn.

“Trie — al sinjoro Hari Potter...” diris Zomburdo. La ĉambro fariĝis morte silenta. “...pro pura aŭdaco kaj elstara kuraĝo, mi premias Oragrifan Domon je sesdek poentoj.”

La bruo fariĝis surdiga. Kiuj povis kalkuli dum ili raŭkigis sin kriante, tiuj komprenis, ke Oragrifo nun havis kvarcent sepdek du poentojn — precize same kiel Rampeno. Ili egalgajnis la Dompokalon — se nur Zomburdo estus doninta al Hari solan poenton plian...

Zomburdo levis sian manon. Iom post iom la ĉambro silentiĝis.

“Ekzistas multaj specoj de kuraĝo,” diris Zomburdo, ridetante. “Ni bezonas grandan kuraĝon por alfronti niajn malamikojn, sed ĝuste tiom por alfronti niajn amikojn. Pro tio mi premias je dek poentoj sinjoron Nevil Longejo.”

Iu staranta ekster la Granda Halo povis supozi, ke ia eksplodo ĵus okazas, tiel laŭta estis la bruo, kiu eruptis de la Oragrifa tablo. Hari, Ron, kaj Hermiona ekstaris por krei kaj hurai dum Nevil, blanka pro ŝoko, malaperis sub amason da homoj kiuj ĉirkaŭbrakis lin. Li neniam gajnis eĉ solan poenton por Oragrifo antaŭ tiam. Hari, ankoraŭ huraante, frapetis al Ron la ripojn kaj montris Malfid, kiu ne povus aspekti pli ŝokate kaj hororante, se oni ĵus sorĉus lin per la Korpo-Krampa Malbeno.

“Kiu signifas,” Zomburdo vokis super ŝtormo de aplaŭdoj, ĉar eĉ Korakungo kaj Hupopufo jubilis la forfalon de Rampeno, “ke ni bezonas ian ŝanĝon de dekoracio.”

Li plaŭdis permane. Momente, la verdaj drapiraĵoj fariĝis skarlataj, kaj la arĝentaj fariĝis oraj; la ega Rampena serpento malaperis, kaj impona Oragrifa leono anstataŭis ĝin. Jen Snejp premis la manon de prof. MakGongal, kun terura, perfortata rideto. Li ĵetis rigardon rekte al Hari kaj Hari rekonis tuj, ke la sentoj de Snejp teme de li ne estis ŝanĝitaj je eta iomo. Tio ne koncernis Hari. Ŝajne la vivo fariĝos denove normala je la